

11. KRIS EN IK

Met behulp van enkele kleine anekdoten wil ik proberen het verschil tussen mij en mijn vrouw in onze wederzijdse omgang te illustreren. Het is en blijft mijn mening dat mijn echtgenote een bijzondere uitstraling had. Vele mannen kunnen over hun echtgenote of partner iets gelijkaardigs beweren, maar ik geloof dat ik dat in mijn geval kan bewijzen.

Het is me altijd opgevallen dat mijn lieve echtgenote in de moeilijkste omstandigheden de stemming van haar gesprekspartners wist in haar voordeel te doen keren. Hoe ze dat deed, is voor mij nog altijd een mysterie. Daar moet zoiets als charisma in het spel zijn geweest. Maar ze heeft zich ook zeer veel moeite gegeven om dit sociaal succes te bereiken, alhoewel ze helemaal geen politieke bedoelingen had of zelfs aan zulke loopbaan nooit gedacht heeft.

Over de oorzaak van dit voor mij onbegrijpelijk wonder op het gebied van sociale innemendheid hebben we begrijpelijkerwijze dikwijls samen gediscussieerd. Wie zou niet graag het geheim van zulke gave doorgronden om het dan zelf te proberen? Mijn standpunt was eenvoudig: alles kwam van een soort aura die haar persoon omgaf en uiteraard ook van vrouwelijke charme vermengd met verzorgde schoonheid. Ik wil daarmee de verdiensten van mijn echtgenote niet in het minst in twijfel trekken. Neen, in tegendeel!

Ik daarentegen, ben te klein voor een gemiddelde man in deze contreien. Mijn verschijnen heeft meestal niemand gemerkt. Maar als mijn charmante eega eens ergens geweest was, dan had iedereen dat ongetwijfeld bewust gezien. “Ik ken u toch mevrouw. U hebt hier vroeger toch eens een rode jas met goudkleurige knoppen gekocht. Maar dat is al een tijdje geleden.” En dat 'tijdje' was bijvoorbeeld 'tien jaar'. Als ik zonder mijn vrouw eens in een winkel binnen sprong, kon ik er eerder zelden mee rekenen dat men me enkele dagen later nog zou herkennen. Ook indien ik de vorige week nog in de zaak was geweest en ik het personeel zonder problemen kon herkennen, vroeg men me: “Pardon meneer, was U vroeger al hier bij ons. Ach zo, ... toen was ik waarschijnlijk niet daar”. Zeer slecht voor de alibi's in de krimi's! Indien ik met mijn elegante echtgenote ergens verschenen was, kon ik al dikwijler erop rekenen dat men zich aan mij kon herinneren: “Meneer, was u verleden week niet hier met die grote mooie elegante dame met die opvallende lange zwarte mantel?”. Maar niettegenstaande de hulp van mijn opvallende vrouw, was de herinnering aan mij van korte duur, zeggen we enkele maanden vergeleken met tien jaar. Dat valt op.

Het standpunt van mijn echtgenote was precies zo eenvoudig als het mijne: het is allemaal een zaak, niet van het 'goede' gedrag, maar wel van het 'juiste' gedrag. In het lager onderwijs zou ik dus met mijn gedrag een goed gemiddelde

halen, maar in de wereld van de volwassenen bleek het in de ogen van mijn sympathieke eega eerder de beoordeling 'voldoende richting onvoldoende', waard te zijn. Ik had geen houding! En werkelijk, ik houd me niet altijd (of eerder zelden) recht. Mij ontbrak de discipline om te kunnen imponeren. Nou ja, ik laat me al wel eens diep in een zetel zakken in de aanwezigheid van anderen, wat vanzelfsprekend niet fatsoenlijk is, ook indien het zeer laat of zeer vervelend wordt. Mijn kleding was zelden harmonieus aangepast, en indien zich dat toch zou hebben voorgedaan, dan had mijn echtgenote haar hand in het spel.

Mij ontbreekt ook het juiste woord op het juiste moment. Dat heeft Kris me herhaalde malen 's avonds voor de TV duidelijk gemaakt, vooral als we samen naar een thriller of een andere spannende geschiedenis keken. Je kent vast en zeker zulke situatie. Een jonge vrouw loopt met doodsangst 's avonds laat door de regen in een verlaten slecht verlichte steeg. De bazuinen kondigen op dat moment in crescendo een nakende misdaad aan, ofwel . . . Op dat ogenblik heb ik toenmaals in mijn naïeve onschuld herhaalde malen iets gezegd in de zin van : „Nu wordt ze neergeknald!“. „Alé, alé!“ merkte Kris daar gewoonlijk licht minachtend op. „Wat een kitsch! Als het naar jouw inzichten zou gaan, keek niemand meer naar krimi's. Je zou met zekerheid geen goede regisseur geweest zijn.“. En werkelijk, de vrouw kwam heelhuids uit het donkere steegje, de muziek verzwakte, maar eerst dan gebeurde er iets verschrikkelijks, dat men zo niet verwacht had.

Ja, ja! Dat was niet alles. Volgens Kris ontbrak me niet alleen de aandacht voor de anderen, maar ook de humor. Wat kan men daar tegen inbrengen? Mijn vrouw had gelijk, zoals dat meestal met de vrouwen gaat. Ik had niet genoeg humor en geloof dat dit nog altijd het geval is. Zoals je ziet, beste lezer, met mijn vrouw was het niet altijd eenvoudig de juiste houding, de juiste aandacht, en de gepaste kleding te presenteren. Ik moest daarenboven ook nog de nodige humor aan de dag leggen.

Het was echter opvallend dat niet alleen volwassenen in de ban van de charme van mijn trouwe echtgenote geraakten, ook kinderen werden door haar als het ware betoverd. Bij gans jonge kinderen, in een geval was het een jongetje van nog geen twee jaar, ontstond een soort verliefdheid met sterke gevoelens van verlangen en jaloersheid, die dikwijls jaren bleven duren. Tante Kris werd herhaalde keren op uitdrukkelijke wens van deze kinderen op hun verjaardagsfeest uitgenodigd. Kon Kris niet komen, waren die kinderen ontgoochelt en diep ongelukkig omdat zijn of haar tante Kris hem of haar in de steek had gelaten. Ten laatste met tien jaar veranderde deze verliefdheid in grenzeloze bewondering. Tante Kris werd een voorbeeld. Was ik in de plaats van mijn vrouw geweest, zou ik me precies zo fier en gevlaid hebben gevoeld als zij. Door al deze gebeurtenissen was het ons klaar geworden dat er met charisma en charme toch ook aangeboren talenten in het spel waren.

Ze had deze talenten ook bewust ingezet, om altijd terug kleinere of grotere successen te genieten. Zo was het ook met de rokers. Mijn vrouw had in feite nooit gerookt, maar als ze ergens in een station rond liep, om het even met of zonder mij, kwam er gegarandeerd een vrouw of een man naar haar toe om een vuurtje te vragen. Het was niet mogelijk deze personen in ouderdomsgroepen te klasseren. Alles was erbij, mannen en vrouwen, jongeren en grijsaards. Hetzelfde gebeurde aan bus en tramhaltes, in de metro en in vlieghavens van vreemde landen. Het was niet te geloven, maar mijn vooruitziende vrouw had altijd en overal lucifertjes bij. Met grote zelfzekerheid haalde ze de solfertjes uit haar handtas, stak de sigaret aan en gaf het luciferpakje daarna ook nog mee. Na het overlijden van mijn teerbemide vrouw had ik de treurige opgave al haar handtassen en mantelzakken leeg te maken. Overal vond ik een hoop kleine zwavelstokmapjes, die men in vele kledingswinkels en restaurants als reclame mocht meenemen (in West Europa maken recente antirokerswetten dat weldra tot geschiedenis). Na zovele jaren vraag ik me nu nog altijd af, van waar kwam haar succes? Wat deed ik verkeerd dat in de 25 jaren, gedurende dewelke ik niet meer rookte, in totaal misschien drie mensen naar een vuurtje hebben gevraagd (en dan nog zonder succes)?

Die mysterieuze fascinatie die van Kris uitging had nog een andere dimensie. Misschien tien jaar voor haar plotse dood bezochten we samen de zoo van Frankfurt. Mijn vrouw was voornamelijk in de grote dieren geïnteresseerd en dan wel in de apen in het bijzonder. Men had de ruime plaats, die voor gorilla's gereserveerd was, onlangs vernieuwd. Door dik pantserglas konden wij de apen van onze kant en de apen ons van hun zijde begapen. In het begin stonden we aan een middenvenster en probeerden te zien wat de meerderheid van de apenfamilie in een half verborgen hoek allemaal aan het uitrichtten was. Ondertussen kwam een ietwat kleinere jonge gorilla naar het grote venster waar we stonden. En, alhoewel we daar niet alleen stonden, veranderde hij zijn marsrichting als we naar een venster aan de zijkant gingen. Klaarblijkelijk wou hij ons zien en kwam precies daar naartoe waar we nu stonden. Het jonge mannelijke dier was duidelijk groter dan wij. Kris vaagde lichtjes over het glas daar waar hij stond, alsof ze hem wilde strelen (het juiste gedrag!). De kerel was meteen de kluts kwijt. Hij begon in de richting van mijn vrouw het venster te kussen en op zijn beurt het vensterglas in verhouding met zijn gestalte zeer voorzichtig te strelen. Als we weggingen, wuifde hij ons bedroefd na. Sinds die dag heb ik heimelijk mijn opinie gehad in discussies over charisma, het zich gedragen en dergelijke meer.